GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Societat civil i política.

Opinió | 03/09/2008 | 00:44

Cal tenir en compte que a Catalunya la política s'ha complicat molt.

S'està parlant pel dret i pel revés de la societat civil. Molts en parlen com si, en aquest moment en què hi ha la sensació d'una certa aturada de Catalunya, d'ella n'hagués de venir la salvació. Caldrà que analitzem si realment Catalunya està poc o molt frenada. En quin grau i en quin sentit. I des d'aquest butlletí, i d'altres instàncies, ho farem. Però no avui, encara.

Avui proposem analitzar una altra cosa. Com que previsiblement sí que arribarem a la conclusió que a Catalunya hi ha d'haver renovació, quin paper hi hauran de jugar la societat civil i el món polític?

A hores d'ara resulta molt més fàcil parlar bé de la societat civil que de la política, que està molt desprestigiada. Però deixant de banda això, el cert és que a un país que no tingui una societat civil potent, densa i activa li costarà anar endavant. La millor classe política del món en un desert –suposant que això fos possible– fracassaria.

Afortunadament Catalunya ha tingut una societat civil forta. És a través d'ella que s'inicia la recuperació del país després de la decadència que comença en el segle XV i arriba fins molt entrat el XVII. I que després de la derrota de 1714, a poc a poc primer i després amb acceleració creixent, fa que el país vagi amunt. Que es recuperi. Fins ara mateix i en tots els camps: l'econòmic, el social, el cultural, el del prestigi, finalment el polític. I des de la cultura popular fins al gran esclat literari i artístic del modernisme i el noucentisme, des de la ciutat de Barcelona al progrés estès arreu i que la idea de Catalunya Ciutat va plasmar, des de l'economia (la fàbrica d'Espanya que deien) fins a un món obrer molt desenvolupat.

Veient tot això, pot semblar que aquest procés simplement el va fer la gent, sense intervenció de la política. No seria del tot cert, perquè significaria l'oblit del general Prim, d'en Madoz, dels polítics proteccionistes, del moviment republicà, etc. Encara que en aquella època, amb una incidència feble de l'Administració –l'Estat no tenia ni el volum ni la missió tan intervencionista que té ara–, l'acció política tenia menys importància que ara. De tota manera és veritat que aquella formidable acció col•lectiva catalana del segle XIX va tenir un cert dèficit polític. No va tenir una traducció política clara i potent fins a finals de segle, amb figures com l'Almirall i en Prat de la Riba i amb tot el catalanisme polític. Aquest retard en una forta i ben definida acció política va ser un fre i va dificultar l'aprofitament a fons del formidable dinamisme del país.

Parlem d'ara.

Durant tot el segle XX Catalunya ha seguit tenint una societat civil molt activa, que durant els anys de la dictadura franquista ha mantingut l'alt nivell de país en tots els àmbits: en l'econòmic –i especialment en l'industrial–, en el cultural, en el de les iniciatives socials, en el dels projectes col•lectius de tota mena, etc.

Però el món ha canviat. La burgesia catalana, els ambients culturals o les associacions més populars podien, fa cent o cent cinquanta anys, construir el Liceu, o bé organitzar mútues o bé crear entitats culturals, també elles soles. Avui, no.

Avui, més que abans, la societat necessita el suport de la política. D'una bona política. Si no n'hi ha, el procés resta a mig fer. Avui segueix essent cert que a Catalunya sense una bona societat civil no ens en sortirem, però sense un bon estament polític, tampoc.

I ara passa que la política està desprestigiada. I de la societat civil, en canvi, se'n parla molt bé. "La societat civil farà això, farà allò", o bé "sort tindrem de la societat civil", etc. I és d'esperar que així sigui. Però amb dues remarques.

La primera és que la mateixa societat civil també s'ha d'autoanalitzar. Els qui sempre l'hem defensada, i n'hem defensat la independència enfront de les polítiques intervencionistes, tenim dret a reclamar-li que vegi si actualment fa prou i d'una manera prou intel•ligent i amb prou esperit cívic al servei del país. S'ha bescantat tant la classe política que hi ha qui en dedueix que la classe no política –la societat civil– és de primera. I no és així. És bona, i és una sort, però pot i ha de ser millor. Com diuen els mestres d'un alumne que aprova però per sota del que hauria i podria fer, "pot fer-ho millor". I ho necessitem.

La segona és que, fins i tot suposant que tinguéssim una societat civil òptima ella sola ara, tal com són la societat i el món, no se'n sortiria. A un país li cal tenir política, una bona política. I ara, de vegades passa que a causa del desprestigi que ha anat acumulant la política, molta gent la té en poca consideració, se'n desinteressa i fins i tot la denigra. Això és un greu error. És compren, però és un greu error.

Sense política, sense bona política, Catalunya no donarà resposta als grans reptes de l'època.

La societat civil sola no podrà enfrontar-se amb temes com la globalització, la immigració, el canvi tecnològic constant, l'envelliment de la població, la garantia de la seguretat ciutadana, etc. Ni a la consolidació de la nostra identitat nacional. Sense la seva contribució i només amb política, tampoc. Necessitem les dues coses: una societat civil realment compromesa i una acció política eficaç en un doble sentit: el de la competència i de la feina ben feta, i el de la capacitat de crear confiança i il•lusió a la gent.

A Catalunya la política s'ha complicat molt

Ja hem dit que la crítica més forta, de molt, avui s'exerceix sobre la classe política. Admetem que, en part, merescudament. Cal tenir en compte que a Catalunya la política s'ha complicat molt, i que per raons internes, per l'evolució de la política espanyola i per la repercussió de fets que passen a Europa i en el món, la política ha esdevingut més i més difícil. Però, repeteixo, podem admetre que els polítics no han actuat prou bé. Però això no treu que sense una acció política positiva Catalunya no anirà bé. I quan dic Catalunya, no vull dir la Generalitat, vull dir tot el país. Vull dir també la societat civil. També aquells sectors de la societat civil que menystenen la política i els polítics.

Ara les coses són prou complicades perquè tothom faci la seva aportació a la recuperació de l'estat d'ànim i a l'operativitat del país. I una de les coses que ens calen és una bona entesa, feta amb mútua comprensió, entre classe política i societat civil. Amb respecte mutu. I amb benefici mutu, però sense instrumentalització sectària.

Concretament a la societat civil creiem que se li ha de demanar que s'interessi per la política. Lògicament i legítimament té dret a fer-ho pensant en el propi profit, però ho ha de fer, també, pensant en l'interès general. S'entén que no s'assumeixin segons quins compromisos, però amb

dues remarques. La primera és que el sentit de l'interès general sí que l'ha de tenir. La segona és que ha de tenir sobre la política criteris i posicionaments definits. Poc, molt o gens expressats, però n'ha de tenir. Que pot adaptar honestament a les circumstàncies, però que no poden ser només fruit de l'interès estrictament personal.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/8621-societat-civil-i-politica.htm